

N:o 7.

Af herr **J. E. A. Ohlsson** i Halmstad, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t* angående bestämmelser i syfte att den så kallade *bortauktioneringen af fattighjon må förebyggas m. m.*

Under en vistelse i Frankrike för åtskilliga år sedan tillfrågades undertecknad en dag af sin värd, om det vore sant, såsom han läst i en tidning, att man i Sverige bortauktionerade fattighjon till den minstbjudande. Mitt svar utföll så, att denna uppgift måste bero på något missförstånd. Med ett »jag kunde väl tro det» från fransmannens sida avslutades vårt samtal rörande detta ämne. Vid min återkomst till fosterlandet fick jag emellertid snart veta, att den franska tidningen hade rätt, och att jag hade orätt. En modern svensk folklifsskildrare har särskildt stannat inför detta sorgliga ämne, och i dagspressen får man då och då påminnelser därom. Genom personliga förfrågningar på landsbygden har jag dessutom fått sakförhållandet bekräftadt.

Här berörda sätt för fattighjons försörjning synes mig i allo förkastligt, enär det går ut öfver deras människovärde och den medborgarrätt, som bör vare äfven de svagaste och obetydligaste medlemmarne i ett modernt, civiliseradt samhälle tillförsäkrad. Tanken ledes härvid ovillkorligen öfver till de af det allmänna rättsmedvetandet utdömda slafmarknaderna, där makar, föräldrar och barn utan förbarmande slås bort till olika afnämare.

Det som gör här åsyftade förfaringssätt för fattighjonens försörjning ännu sorgligare är, att de spekulanter, som stanna för lägsta budet, ofta själfva lefva i så små förhållanden, att en kontant penningssumma af mycket blygsam storlek för dem innebär en stark lockelse att åtaga sig en förbindelse, som kommer att visa sig medföra alltför stor förknappning för såväl öfvertagaren som den öfvertagne och utan tvifvel icke minst

för den senare. Kommer så härtill, att den förre önskar draga största möjliga vinst af sin affär genom att afpressa en i de flesta fall redan utsliten kropp största möjliga arbetsmängd, så kräfver fattighjonets belägenhet för den eftertänksamme ingen vidare utläggning.

Då ett dylikt system ännu i våra dagar, om också blott här och där — dess utsträckning är mig icke bekant — tillämpas, kan man väl med skäl fråga sig, om det ej vore på tiden att utplåna denna skamfläck från vårt samhällslif.

Äfven många af de fattiga, som direkt erhålla sitt understöd från den kommunala fattigvården, hafva det helt säkert, särskildt på landsbygden, så ställdt, att de nått och jämt kunna uppehålla lifvet, ja utan tvifvel ej sällan få lida verklig nöd, och så måste det förblifva, så länge fattigvårdsmyndighetens hufvudsakliga för att ej säga enda sträfvan är att kunna nedbringa lefnadsomkostnaderna för dag och hjon till ett minimum.

Nu för tiden finnes kontroll öfver fabriker och verkstäder, öfver minderårigas användande i arbete, ledningar för ljus- och kraftöfverföring, öfver skolor och uppfostringsanstalter af olika slag, öfver fosterbarns vård och ännu mycket därtill, men de, som helt säkert icke minst kunde behöfva skydd mot njugghet och hårdhet, de äro alltjämt så godt som rättslösa. Deras belägenhet har nog en och annan gång i pressen fått en bjärt belysning, men därvid har saken hittills stannat. Jag vågar härmed göra ett försök att bringa den inför rätt forum, i det jag på grund af ofvanstående dristar hemställa,

att Riksdagen ville besluta i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådana bestämmelser i gällande förordning angående fattigvården, att den så kallade »bortauktioneringen» af fattighjon måtte förebyggas samt att öfver hufvud taget den kommunala fattigvården ställes under statens kontroll.

Stockholm den 15 januari 1904.

Alfred Ohlsson.